

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr.Věry Šimůnkové v právní věci stěžovatele **L. V. U.,** zastoupeného Mgr. Darinou Kučerovou, advokátkou se sídlem v Děčíně, Masarykovo nám. 193/20, za účasti **Ministerstva vnitra**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 16. 12. 2003, č. j. 46 Az 771/2003 - 21,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Krajský soud v Praze rozsudkem ze dne 16. 12. 2003, č. j. 46 Az 771/2003 – 21, zamítl žalobu podanou stěžovatelem proti rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „ministerstvo“) ze dne 27. 5. 2003, č. j. OAM-13/VL-11-P17-2002, kterým mu nebyl udělen azyl podle § 12, § 13 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) a současně bylo vysloveno, že se na stěžovatele nevztahuje překážka vycestování podle § 91 citovaného zákona. V odůvodnění rozsudku krajský soud uvedl, že ministerstvo úplně zjistilo skutečný stav věcí, vypořádalo se se všemi tvrzeními stěžovatele a ve věci vyvodilo závěr v souladu se zákonem.

Stěžovatel podal proti rozsudku v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodu uvedeného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen

„s. ř. s.“), neboť má za to, že skutková podstata, z níž ministerstvo vycházelo, nemá oporu ve spisech a krajský soud měl správní rozhodnutí zrušit. Podle názoru stěžovatele ministerstvo zcela nedostatečně posoudilo politickou situaci ve státě, jehož občanství má, a dále i osobní situaci stěžovatele. Proto stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil, věc vrátil k dalšímu řízení a kasační stížnosti přiznal odkladný účinek.

Ministerstvo ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázalo na obsah správního spisu, zejména na vlastní podání a výpovědi stěžovatele učiněné ve správním řízení a zdůraznilo, že v kasační stížnosti stěžovatel konstatuje toliko svůj nesouhlas s rozhodnutím krajského soudu a dále vyslovuje domněnku, že důvody udělení azylu v jeho případě existují. Toto své tvrzení však nijak neodůvodňuje. V této souvislosti ministerstvo poukázalo na to, že jediným důvodem azylové žádosti stěžovatele byla snaha o zajištění legálního pobytu v České republice, neboť neměl patřičné doklady. Ve své vlasti stěžovatel žádné problémy neměl a v případě návratu do země původu by mu nic nehrozilo. Ministerstvo proto shledalo, že důvody uplatňované stěžovatelem nelze podřadit mezi důvody udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, důvody udělení azylu podle § 13 citovaného zákona nebyly dány a ministerstvo neshledalo ani okolnosti hodné zvláštního zřetele, pro které by udělilo azyl z humanitárního důvodu podle § 14 zákona o azylu. Při hodnocení žádosti stěžovatele pak ministerstvo vycházelo nejen ze stěžovatelových tvrzení, ale opatřilo si i podklady pro posouzení situace v zemi původu stěžovatele. Ministerstvo je tak přesvědčeno, že skutečný stav věci byl v rámci správního řízení zjištěn dostatečně a umožňoval správné posouzení stěžovatelovy žádosti o udělení azylu a že veškerá zjištění mají oporu ve spise. Z výše uvedených důvodů navrhlo zamítnutí kasační stížnosti a nepřiznání odkladného účinku pro nedůvodnost.

Nejvyšší správní soud přezkoumal v rozsahu a v mezích kasační stížnosti napadený rozsudek a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Podle § 12 zákona o azylu se azyl udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení azyl zjištěno, že cizinec je buď pronásledován za uplatňování politických práv a svobod anebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště. Zákon o azylu rovněž umožňuje udělení azylu za účelem sloučení rodiny podle ustanovení § 13 nebo humanitárního azylu podle ustanovení § 14.

Nejvyšší správní soud neshledal stěžovatelem uplatněný důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. opodstatněným. Stěžovatel jak v žádosti o udělení azylu, tak v pohovoru k důvodům návrhu na zahájení řízení o udělení azylu shodně uvedl, že hlavním důvodem jeho žádosti o udělení azylu je legalizace pobytu na území České republiky. Uvedl, že na území České republiky pobývá již od roku 1988, kdy přicestoval na základě mezistátní dohody a do roku 2001 měl upravený pobyt za účelem podnikání. O udělení azylu v roce 2002 požádal, aby svůj pobyt dále zlegalizoval. V případě svého návratu do vlasti se ničeho neobává, ale neměl by kde bydlet. Současně potvrdil, že před svým odjezdem z Vietnamu žádné problémy neměl. Na základě takto zjištěného skutkového stavu nelze dovodit splnění podmínek pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, neboť legalizaci pobytu nelze podřadit zákonným důvodům pro udělení azylu a ani ekonomické problémy stěžovatele nejsou důvodem pro udělení azylu na území České republiky. Pokud stěžovatel namítal , že řízení vykazuje vady spočívající v tom, že skutková

podstata, z níž ministerstvo vycházelo, nemá oporu ve spisech, jedná se tvrzení neurčité a nekonkrétní, a proto v tomto rozsahu nemohl Nejvyšší správní soud napadený rozsudek přezkoumat.

Z důvodů výše uvedených Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

O stěžovatelem podaném návrhu, aby kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek podle ustanovení § 107 s. ř. s. Nejvyšší správní soud nerozhodl, neboť se jedná o věc, která byla vyřízena v souladu s ustanovením § 56 odst. 2 ve spojení s § 120 s. ř. s. přednostně.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení a ministerstvu žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. června 2004

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu